

BPS

04.12.06

MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Anna Kalata
DAE. IV. 521, 172. 06. 07

GABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 7. 12. 06
nr. 6413 podpis.....

SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
wpłynęło dn. 8. 12. 06 zał.....
nr. 9284 podpis.....

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z oświadczeniem senatorów Ewy Tomaszewskiej i Ryszarda Ciecierskiego w sprawie ratyfikacji Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej, pozwalam sobie przedstawić, co następuje:

Podpisanie w październiku 2005 roku Karty zrewidowanej przez Rząd RP stanowiło wyraz przywiązania Polski do ideałów i zasad zapisanych w tym dokumencie. W stopniu określonym warunkami rozwoju gospodarczego i społecznego, ideały i zasady zapisane w Karcie zrewidowanej stanowiąc mają wsparcie przy wytyczaniu kierunków polityki społecznej i kształtowania środków jej realizacji. Będą one jednym z ważnych elementów myślenia o stosunkach pracy i dialogu z partnerami społecznymi.

Podpisanie Karty zrewidowanej poprzedziła szczegółowa analiza ustawodawstwa polskiego pod kątem zgodności z jej postanowieniami. Analiza ta, jak też wyniki przeglądu realizacji przez Polskę ratyfikowanych postanowień Europejskiej Karty Społecznej wskazują na potrzebę rozważenia możliwości i skutków wprowadzenia pewnych zmian do ustawodawstwa polskiego, celem zapewnienia zgodności z postanowieniami tak Europejskiej Karty Społecznej, jak i Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej.

Komisja Trójstronna powołała 14 września 2005 roku stały Zespół problemowy ds. Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej. Do jego zadań należy, między innymi:

- wypracowanie propozycji zakresu ratyfikacji Karty zrewidowanej,
- analiza zgodności ustawodawstwa polskiego z postanowieniami Karty zrewidowanej, w szczególności pod kątem skutków społecznych i ekonomicznych,
- przegląd realizacji przez Polskę ratyfikowanych postanowień Europejskiej Karty Społecznej.

W związku z podjęciem negocjowania projektu umowy społecznej „Gospodarka – Praca – Rodzina – Dialog” na spotkaniu Zespołu w czerwcu 2006 roku dyskutowana była kwestia zharmonizowania jego prac z pracami innych zespołów. Przed zespołami tymi postawione zostały bowiem zadania wypracowania propozycji w zakresie:

- tworzenia nowych miejsc pracy, polityki zatrudnienia i instytucji rynku pracy,

- warunków rozwoju społeczno-gospodarczego i przedsiębiorczości,
- zabezpieczenia społecznego,
- polityki rodzinnej,
- ochrony zdrowia,
- dialogu, partnerstwa społecznego i społeczeństwa obywatelskiego.

Ponieważ przyszła umowa społeczna określi kierunek zmian ustawodawstwa polskiego i, szerzej, polityki społecznej w powyżej wskazanym zakresie, decyzje co do ratyfikowania Karty zrewidowanej, a zwłaszcza zakresu ewentualnej ratyfikacji będą mogły zostać podjęte po zakończeniu negocjowania umowy.

W tej sytuacji członkowie Zespołu uzgodnili, że w pierwszej kolejności dokonany zostanie przegląd realizacji Europejskiej Karty Społecznej. Efektem dyskusji na forum Zespołu powinien być projekt stanowiska Komisji Trójstronnej w kwestii możliwości przeprowadzenia niezbędnych zmian prawnych, tak by zapewnić zgodność ustawodawstwa polskiego z postanowieniami Karty. Stanowisko to stanowiłoby wsparcie odpowiednich propozycji Rządu RP przedkładanych Sejmowi RP. Wyniki dyskusji miałyby także bezpośrednie przełożenie na późniejsze decyzje co do możliwości ratyfikowania Zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej.

Niezwłocznie po spotkaniu resort pracy przekazał członkom Zespołu materiał dotyczący wykonywania przez Polskę postanowień Europejskiej Karty Społecznej, wskazujący zwłaszcza zmiany, jakie powinny zostać wprowadzone do ustawodawstwa polskiego, celem zapewnienia zgodności z postanowieniami Europejskiej Karty Społecznej. Do tej pory Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie otrzymało żadnych uwag ze strony partnerów społecznych.

Równolegle resort pracy kontynuować będzie analizę możliwości związania się Zrewidowaną Europejską Kartą Społeczną. Ponieważ Karta – zwłaszcza w interpretacji Komitetu Niezależnych Ekspertów – proponuje pewną wizję polityki społecznej i gospodarczej, resort pracy planuje zorganizowanie cyklu konferencji dotyczących kierunków polityki gospodarczej, finansowej, społecznej i zatrudnienia w Polsce, tak aby wypracować instrumenty umożliwiające optymalną realizację celów wyznaczonych przez Europejską Kartę Społeczną.

Odnosząc się do zawartego w oświadczeniu szczegółowego postulatu ratyfikowania artykułu 4 ustęp 1 Karty, dotyczącego zagwarantowania wynagrodzenia godziwego pozwalam sobie przekazać, co następuje:

Zgodnie z postanowieniami Karty (załącznik do Karty, część III), zawiera ona zobowiązania o charakterze międzynarodowym, podlegające jedynie kontroli przewidzianej w samej Karcie.

Poprzez fakt ratyfikowania danego postanowienia Karty nie powstaje indywidualne prawo, którego możnaby dochodzić w postępowaniu sądowym (z nielicznymi wyjątkami w zakresie prawa do organizowania się). Państwo wiążące się danym postanowieniem Karty zobowiązane jest natomiast do wprowadzenia do swojego ustawodawstwa rozwiązań gwarantujących jego zrealizowanie.

Fakt ratyfikowania artykułu 4 ustęp 1 oznaczałby więc przyjęcie zobowiązania do wprowadzenia odpowiednich regulacji, nie zaś automatyczne powstanie (indywidualnego) prawa do wynagrodzenia godziwego. Zarazem, w Polsce utrwalona

jest praktyka, że decyzja o ratyfikacji umowy międzynarodowej podejmowana jest po zapewnieniu zgodności ustawodawstwa polskiego z postanowieniami tej umowy, a to celem uniknięcia ewentualnych zarzutów na szczeblu międzynarodowych o uchylaniu się od realizacji podjętych zobowiązań. W konsekwencji, związanie się artykułem 4 ustęp 1 Karty możliwe byłoby dopiero po przyjęciu regulacji gwarantujących wynagrodzenie minimalne odpowiedniej wysokości.

Resort pracy planuje przeprowadzenie prac koncepcyjnych dotyczących nowych regulacji w sprawie wynagrodzenia minimalnego w roku 2007. Należy mieć na uwadze że, zgodnie z analizami resortu pracy i GUS, wprowadzenie wynagrodzenia minimalnego w wysokości zgodnej ze standardem określonym w Karcie (wynagrodzenie minimalne netto powinno stanowić 68% przeciętnego wynagrodzenia netto) oznaczałoby konieczność podniesienia co najmniej o 30 punktów procentowych wynagrodzenia minimalnego. Zważywszy tak znaczną zmianę wysokości wynagrodzenia szczególnie starannej analizy wymagałyby skutki społeczne oraz dla gospodarki decyzji o zwiększeniu wynagrodzenia minimalnego.

Pragnę zapewnić, że podejmowane są starania, by działania, o których mowa w moim piśmie, prowadzone były bez zbędnej zwłoki.

Z poważaniem
MINISTER PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ
Anne Kowalska
Anna Kalata